

Vergaderjaar 1990–1991 Nr. 71

21 899**Overeenkomst met de Verenigde Staten van Amerika inzake wederzijdse administratieve bijstand bij de uitwisseling van informatie op effectengebied****Nr. 1****BRIEF VAN DE MINISTER VAN BUITENLANDSE ZAKEN**

Ter griffie van de Eerste en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal ontvangen op 16 november 1990. De wens dat deze overeenkomst aan de uitdrukkelijke goedkeuring van de Staten-Generaal wordt onderworpen kan door of namens een van beide Kamers of door ten minste vijftien leden van de Eerste Kamer dan wel dertig leden van de Tweede Kamer te kennen worden gegeven uiterlijk op 16 december 1990.

Aan de Voorzitters van de Eerste Kamer en van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 15 november 1990

Ter voldoening aan het ter zake bepaalde in de Grondwet¹, de Raad van State gehoord, heb ik de eer U hierbij ter stilzwijgende goedkeuring over te leggen de op 11 december 1989 te 's-Gravenhage tot stand gekomen Overeenkomst tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de Verenigde Staten van Amerika inzake wederzijdse administratieve bijstand bij de uitwisseling van informatie op effectengebied (Trb. 1990, 11 en 61).²

Een toelichtende nota bij de Overeenkomst treft U eveneens hierbij aan.

De goedkeuring wordt alleen voor Nederland gevraagd.

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek

¹ Art. 91,(1), add. art. XXI, (1)(a) G.W. en art. 61,(3), G.W. 1972.

² Ter inzage gelegd op de bibliotheek.

S-AFE
S-IZ

VERDRAG INZAKE DE WEDERZIJDSE ADMINISTRatieve BIJSTAND BIJ DE UITWISSELING VAN INFORMATIE OP EFFECTENGEBIED TUSSEN HET KONINKRIJK DER NEDERLANDEN EN DE VERENIGDE STATEN VAN AMERIKA

Toelichtende nota

ALGEMEEN

1. Inleiding

Door de toegenomen en voortgaande internationalisering en globalisering van de financiële markten is het noodzakelijk dat toezichthouders over de grenzen heen informatie kunnen uitwisselen. In de loop van 1988 en 1989 hebben daarom onderhandelingen plaatsgevonden tussen vertegenwoordigers van de «Securities and Exchange Commission» (SEC) van de Verenigde Staten en van het Ministerie van Financiën over een verdrag dat informatie-uitwisseling op effectengebied, ook met betrekking tot beleggingsinstellingen, tussen toezichthouders van beide staten beoogt mogelijk te maken. Het doel hiervan is de wederzijdse administratieve bijstand ten behoeve van het toezicht uit hoofde van effectenwetgeving. Het onderhavige Verdrag past binnen het kader van de Wet toezicht effectenverkeer (Wte, kamerstukken 21.038) die op dit moment door de Staten-Generaal wordt behandeld, en Wet toezicht beleggingsinstellingen (Wtb, Stb 1990, 380), en zal de toezichtstaken voortvloeiende uit deze wetten in belangrijke mate kunnen ondersteunen.

2. Noodzaak tot informatie-uitwisseling

De handel in effecten heeft de afgelopen jaren in toenemende mate een meer internationaal karakter gekregen. Deze internationalisering, die bevorderd is door een gestage vrijmaking van het grensoverschrijdende kapitaalverkeer in diverse landen, speelt zich af op verschillende terreinen. Ter illustratie hiervan kan worden gedacht aan de volgende ontwikkelingen.

- Institutionele beleggers beleggen hun middelen allang ook buiten het eigen land. Ook particuliere beleggers begeven zich steeds meer op buitenlandse effectenmarkten, onder andere door gebruik te maken van plaatselijke vestigingen van buitenlandse effectenhuizen.
- Bij het aantrekken van financieringsmiddelen maken ondernemingen meer dan vroeger gebruik van buitenlandse en internationale financiële markten. Vaker dan voorheen komt het voor dat fondsen wereldwijd genoteerd zijn.
- Transacties in effecten worden tegenwoordig ook op buitenlandse markten afgewerkt, en niet meer hoofdzakelijk op de thuismarkt van de desbetreffende instelling. In verband hiermee hebben effectenbemiddelaars en beleggingsinstellingen een bredere internationale oriëntatie gekregen hetgeen zich met name uit in een uitbreiding van hun buitenlandse vestigingen.

Onder deze omstandigheden is internationale samenwerking bij het toezicht op het effectenwezen van groot belang geworden. Voor een adequate toezichtsuitoefening is zowel op nationaal als op internationaal niveau informatie-uitwisseling onontbeerlijk.

Het idee om informatie in internationaal verband tussen autoriteiten uit te wisselen is niet nieuw. Er bestaat reeds een lange traditie van informatie-uitwisselingsafspraken op fiscaal gebied, die zowel bilateraal als multilateraal (EG, Raad van Europa, OESO) tot stand zijn gekomen. Wat de financiële markten betreft kan ook worden verwezen naar artikel 46, derde lid, van de Wet toezicht kredietwezen dat De Nederlandsche Bank

N.V. de bevoegdheid geeft om gegevens en inlichtingen met buitenlandse banktoezichthouders uit te wisselen. Bilateraal en binnen diverse internationale fora op het terrein van het effectenverkeer wordt gepoogd tot goede afspraken te komen. Zo heeft de SEC namens de Verenigde Staten inmiddels overeenkomsten gesloten met effectentoezichthouders in het Verenigd Koninkrijk, Japan, Canada, Zwitserland en Brazilië. Op internationaal niveau kan bijvoorbeeld ook worden gedacht aan het op 20 april 1989 tot stand gekomen Verdrag van de Raad van Europa waarin voorschriften zijn opgenomen inzake administratieve informatie-uitwisseling met het oog op de voorkoming van misbruik van voorwetenschap.* Voorts is binnen IOSCO, het internationale forum van effectentoezichthouders, in 1989 een resolutie aangenomen waarin wordt opgeroepen om te komen tot onderhandelingen en multilaterale «understandings» betreffende informatie-uitwisseling tussen de verschillende effectentoezichthouders. Ook binnen de Europese Gemeenschap is dit belang onderkend. Zo kennen zowel de richtlijn betreffende de gegevens die moeten worden gepubliceerd bij verwerving en overdracht van een belangrijke deelneming in een ter beurze genoteerde vennootschap (88/627/EEG, pb L348/62) als de richtlijn betreffende instellingen voor collectieve beleggingen in effecten (85/611/EEG, pb L375/3) de bepaling dat toezichthouders elkaar alle medewerking verlenen die nodig is voor de vervulling van hun taak. In de tweede coördinatie-richtlijn bankwezen, van 15 december 1989 (89/646/EEG Pb nr L 386 van 30.12.1989, blz. 1) is een bepaling opgenomen op grond waarvan banktoezichthouders de bevoegdheid krijgen op vertrouwelijke basis informatie uit te wisselen met zowel nationale als buitenlandse toezichthouders op het gebied van het bankwezen, verzekeringswezen, effectenwezen en andere financiële instellingen. Alhoewel er op dit moment nog geen definitieve EG-afspraken op effectengebied bestaan die mogelijk de bevoegdheid van de Lid-Staten om individueel afspraken over informatie-uitwisseling te maken beperken, is in dit kader evenwel het richtlijnvoorstel beleggingsdiensten (COM (89) 629 final-syn 176) relevant, welk voorstel op dit moment door de Raad van Ministers wordt behandeld. Dit Commissie-voorstel kent een aan de tweede coördinatie-richtlijn bankwezen ontleende passage omtrent de informatie-uitwisseling. Deze regeling houdt in dat de Lid-Staten zelfstandig bevoegd blijven om met bevoegde autoriteiten uit derde-landen informatie-uitwisselingsovereenkomsten aan te gaan, mits aan bepaalde voorwaarden wordt voldaan. Aldus is voorzienbaar dat ook in de toekomst de vrijheid voor de Lid-Staten wordt behouden om met derde landen dergelijke overeenkomsten aan te gaan.

Gelet op de eerder gesignaleerde internationalisering van de effectenmarkten zijn deze afspraken van groot belang. De contacten met de toezichthouders uit de Verenigde Staten dienden tot nu toe echter beperkt te blijven tot incidentele (wederzijdse) waarschuwingen aangaande bepaalde, qua reputatie slecht bekend staande personen, die actief (dreigen te) worden op de effectenmarkt van de andere Staat. Dat deze uiterst summiere samenwerking zich hiertoe beperkte, is een gevolg van het feit dat de bevoegdheden van de betrokken toezichthouders een verdergaande samenwerking niet toelieten. Dit werd als een ernstig gemis ervaren en in deze behoefte is voorzien door in de Wte en de Wtb de mogelijkheid te openen informatie uit te wisselen met andere toezichthouders en heeft tevens geleid tot dit Verdrag met de Verenigde Staten.

Het ligt in de bedoeling, in navolging van het onderhavige Verdrag, ook andere landen te benaderen teneinde bilaterale informatie-uitwisselingsovereenkomsten aan te gaan. Tevens zal de totstandkoming van multilaterale verdragen terzake worden verwelkomd. Hierbij moet echter wel worden bedacht dat onderhandelingen daarover wellicht meer tijd in

* Het definitieve standpunt van Nederland ten aanzien van dit Verdrag is nog niet vastgesteld; wel staat Nederland positief ten opzichte van de strekking van dit Verdrag.

beslag zullen nemen dan bilaterale afspraken. Door Nederland is de noodzaak van informatie-uitwisseling op het onderhavige gebied reeds gesignaleerd. De bovenvermelde Wte en Wtb bevatten daarom, zoals gezegd, bepalingen dat gegevens of inlichtingen kunnen worden uitgewisseld met het bevoegde gezag dat in andere Staten met het toezicht op het effectenwezen is belast, mits de geheimhouding van deze gegevens in voldoende mate is verzekerd (zie artikel 24 Wte en artikel 27 Wtb). Het betreft hier zowel informatie die al in de dossiers van de toezichthouders voorhanden is (dat wil zeggen dat de gevraagde informatie reeds aanwezig is uit hoofde van de vervulling van de eigen taak), als informatie die speciaal ten behoeve van de uitwisseling wordt ingewonnen. Indien een verzoek aan Nederland betrekking heeft op de informatie, die zich niet in de eigen dossiers van de Nederlandse toezichthouders bevindt, kan deze ter uitvoering van het Verdrag de informatie inwinnen bij eenieder (artikel 24, tweede lid, Wte en artikel 27, tweede lid Wtb). Zowel in de Wte als in de Wtb is bepaald dat aan het inwinnen van inlichtingen ten behoeve van het buitenland een verdrag ten grondslag dient te liggen. Hiermee is tevens de achtergrond aangegeven waarom deze overeenkomst met de Verenigde Staten gestalte heeft gekregen in de vorm van een verdrag waarin rechten en plichten zijn vastgelegd.

3. Reikwijdte van het verdrag

Het Verdrag regelt de wederzijdse administratieve bijstand in de verkrijging van informatie inzake de toepassing van en de controle op de naleving van de effectenwetgeving in Nederland en de Verenigde Staten. Voor de bepaling of een concreet verzoek onder de reikwijdte valt is de wetgeving van de verzoekende Staat maatgevend. Deze reikwijdte is op tweeërlei wijze afgebakend.

Ten eerste moet het gaan om administratieve, dat wil zeggen niet-strafrechtelijke, bijstand. Een verzoek om informatie dient namelijk steeds te worden gedaan in het kader van toezicht op de naleving van de wetgeving op effectengebied. Een verzoek tot rechtshulp in het kader van de samenwerking op strafrechtelijk gebied blijft onderworpen aan het Verdrag tot wederzijdse rechtshulp in strafzaken met de Verenigde Staten (Trb. 1981, 188) (artikel 8 van het onderhavige Verdrag). De enige uitzondering op dit beginsel is de situatie dat bepaalde informatie welke op basis van het onderhavige Verdrag is verstrekt in een later stadium gebruikt zou kunnen worden in een strafrechtelijke procedure in de verzoekende Staat. Dit is op basis van dit Verdrag toegestaan, mits daartoe vooraf de uitdrukkelijke toestemming is verkregen van de bevoegde autoriteit die de informatie heeft verstrekt (artikel 6, onder a). Die instemming zal bijvoorbeeld worden verleend in gevallen waarin de desbetreffende informatie ook ingevolge eerdergenoemd rechtshulpverdrag in strafzaken zou kunnen zijn ingewonnen. Voorts zij opgemerkt dat een Nederlandse toezichthouder eerst het Ministerie van Justitie zal raadplegen om zulks te verifiëren alvorens het aan de Amerikaanse toezichthouders wordt toegestaan de informatie strafrechtelijk aan te wenden.

Ten tweede heeft dit Verdrag uitsluitend betrekking op informatie-uitwisseling op effectengebied. De definities van de effectenactiviteiten die onder het Verdrag vallen, zijn in artikel 1, eerste lid, op functionele wijze opgesteld, hetgeen aansluit bij de benadering in de Nederlandse effectenwetgeving. Bij deze functionele benadering wordt voor de bepaling van de toepasselijkheid van een regeling niet uitgegaan van de persoon of soort instelling die activiteiten ontplooit, maar van de aard van de activiteiten zelf. Artikel 2 van het onderhavige Verdrag geeft, zoals te doen gebruikelijk in internationale overeenkomsten, een

niet-limitatieve opsomming van vormen van bijstand die eronder kunnen vallen. Deze functionele benadering is noodzakelijk omdat de Nederlandse effectenwetgeving en de desbetreffende wetgeving in de Verenigde Staten niet eenvormig zijn. Ingevolge dit Verdrag is het mogelijk om ten behoeve van de verzoeker informatie in te winnen omtrent aspecten van zijn effectenwetgeving, die niet of niet geheel op dezelfde wijze in de effectenwetgeving van de aangezochte staat zijn geregeld. De aangezochte partij moet in beginsel aan een dergelijk verzoek om informatie gehoor geven. Een functionele omschrijving van het begrip effectenhandel maakt het tevens mogelijk op flexibele wijze in te spelen op nieuwe ontwikkelingen die elkaar op dit terrein in hoog tempo opvolgen. Bovendien wordt bereikt dat in geval van wijziging van de effectenwetgeving in een van de verdragsluitende partijen, het Verdrag wellicht ongewijzigd in stand kan blijven. De gevraagde informatie dient in de aangezochte Staat uiteraard verkregen te kunnen worden op basis van de nationale bevoegdheden en procedures van de bevoegde autoriteit van die Staat (artikel 5, tweede lid): op deze wijze worden de rechten van personen of instellingen, waarover inlichtingen worden gevraagd, gewaarborgd.

4. De inhoud van het Verdrag

In het Verdrag worden voor elk van de verdragsluitende partijen bevoegde autoriteiten aangewezen (artikel 1, eerste lid, onderdeel a). Voor Nederland zal de Minister van Financiën de bevoegde autoriteit zijn. In de Verenigde Staten zal dit in elk geval de Securities and Exchange Commission zijn, maar daarnaast kan de Amerikaanse regering een andere instelling aanwijzen als toezichhoudende autoriteit. Het is de autoriteiten uitdrukkelijk toegestaan om ook andere instellingen als bevoegde autoriteit onder dit Verdrag te laten optreden. Nederland is voornemens van deze mogelijkheid gebruik te maken. Gelet op het feit dat de Stichting Toezicht Effectenverkeer het toezicht ingevolge de Wte zal uitoefenen en De Nederlandse Bank N.V. op de naleving van de Wtb zal toezien, ligt het in de bedoeling deze beide instellingen, elk voor het eigen toezichtsgebied, aan te wijzen als bevoegde autoriteit in het onderhavige Verdrag. Uit de uitgebrachte adviezen die de STE en DNB hebben uitgebracht blijkt dat beide toekomstig bevoegde autoriteiten kunnen instemmen met het onderhavige Verdrag.

Alle verzoeken om informatie moeten steeds, op twee uitzonderingen na, door de bevoegde autoriteit van de verzoekende Staat aan de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat worden gericht (artikel 3, eerste lid). De eerste uitzondering betreft de situatie dat de gevraagde informatie vrijwillig door de desbetreffende persoon of instelling wordt verschaft, waarbij de restrictie geldt dat de verzoekende partij zich slechts vanaf het eigen grondgebied tot de betrokkene mag wenden. De tweede uitzondering is dat het niet is vereist om het Verdrag toe te passen ingeval de gewenste informatie openbaar verkrijgbaar is.

De bevoegde autoriteiten zullen rechtstreeks met elkaar communiceren. Het verzoek om informatie dient met redenen omkleed te zijn (artikel 4) en de informatie mag, behoudens uitdrukkelijke toestemming voor ander gebruik, alleen worden aangewend voor het doel waarvoor deze is gevraagd (artikel 6). De bevoegde autoriteiten zijn in beginsel verplicht tot geheimhouding van de verstrekte gegevens (artikel 7). De geheimhouding kan opgeheven worden mits beide bevoegde autoriteiten hiermee kunnen instemmen en de nationale wet dat toestaat.

5. Dereguleringsaspecten en budgettaire gevolgen

Voor de uitvoering van het Verdrag heeft geen nieuwe regelgeving tot stand te komen; immers, de nodige bevoegdheden zijn reeds in de Wte en Wtb voorzien. Verwacht wordt dat het aantal verzoeken op basis van dit Verdrag overzienbaar zal zijn. Daarnaast zal het Verdrag een belangrijk hulpmiddel voor de Nederlandse toezichthouders kunnen zijn bij een efficiënt en effectief toezicht op de naleving van effectenwetgeving. In het licht van het eerdergenoemde voornemen om respectievelijk de Stichting Toezicht Effectenverkeer en De Nederlandse Bank N.V. als bevoegde autoriteiten ingevolge dit Verdrag aan te wijzen, is het niet de verwachting dat de uitvoering van het Verdrag uitgaven ten laste van de Rijksbegroting zal vereisen. Voorzover de uitvoering nog werkzaamheden voor het Ministerie van Financiën met zich brengt, kunnen deze binnen het bestaande apparaat worden opgevangen.

ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

In aanvulling op het voorgaande wordt hieronder artikelsgewijs op de bepalingen ingegaan.

Artikel 1

In het eerste artikel van het onderhavige Verdrag worden de begrippen gedefinieerd. In het eerste lid van het artikel wordt onder b een beschrijving van het begrip effectenverkeer gegeven. Het heeft in de bedoeling gelegen alle handelingen die verband kunnen houden met effectentransacties in beginsel onder de definitie «effectenverkeer» te kunnen brengen. Zoals hierboven reeds is opgemerkt is voor een functionele benadering gekozen. Het gaat derhalve om de activiteiten die worden ontplooid en niet om de persoon of de instelling die deze activiteiten uitvoert.

In het tweede lid van artikel 1 wordt bepaald dat de termen worden geacht omschreven te zijn in de nationale wetgeving van de verzoekende Staat. Voor interpretatie van deze termen is derhalve steeds de nationale wetgeving van de verzoekende Staat van belang voor de bepaling hoe een bepaalde term in een concreet geval dient te worden geïnterpreteerd.

Artikel 2

In het eerste lid van artikel 2 is de reikwijdte van het Verdrag aangegeven. Zoals gezegd wordt deze beperkt door een tweetal randvoorwaarden; het dient te gaan om een verzoek om administratieve bijstand en het verzoek moet betrekking hebben op de toepassing van en de controle op de naleving van de wetgeving op effectengebied van de verzoekende Staat. Om te bepalen of een concreet verzoek binnen de reikwijdte valt is derhalve uitsluitend het recht van de verzoekende Staat relevant. Valt een verzoek binnen de reikwijdte van het Verdrag en is eveneens voldaan aan de gestelde vormvoorschriften, dan is de toezichthouder van de aangezochte Staat in beginsel verplicht aan het verzoek om bijstand gehoor te geven.

Ten aanzien van de uitvoering van het verzoek blijven alle nationale regels en procedures uiteraard gelden. Hierin ligt tevens de limitering voor de mate van bijstand die de toezichthouders elkaar kunnen geven; aan een bijstandverzoek kan alleen worden voldaan indien de gevraagde informatie kan worden verkregen met behulp van de nationale bevoegdheden van de bevoegde autoriteiten. De nationale bevoegdheden van de

Nederlandse bevoegde autoriteit liggen vast in de Wte en de Wtb. Ingevolge deze wetten is een ieder verplicht om desgevraagd aan de betrokken toezichthouder inlichtingen te verschaffen danwel aan een door de toezichthouder ingesteld onderzoek mee te werken, indien deze toezichthouder bepaalde informatie nodig heeft ter uitvoering van een bijstandsverzoek uit hoofde van een verdrag als het onderhavige. Voor de goede orde wijzen wij erop dat op grond van de Wte en de Wtb geen dwangmiddelen kunnen worden toegepast.

Zoals hierboven reeds is opgemerkt zijn de omschrijvingen van de rechten en verplichtingen, zoals opgesomd in artikel 2, tweede en derde lid, niet-limitatief. Het tweede lid heeft betrekking op de diverse soorten assistentie welke onder andere onder het Verdrag kunnen worden verleend, terwijl het derde lid een opsomming geeft van mogelijke gevallen die, mits vallend binnen de voorwaarden van het eerste lid, in ieder geval tot de bijstandverplichtingen behoren.

Artikel 3

In artikel 3, lid 1, wordt bepaald dat alle verzoeken om informatie aan de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat moeten worden gericht. Van deze hoofdregel kan uitsluitend worden afgeweken indien sprake is van een van de twee situaties zoals omschreven onder a en b. In andere gevallen dienen altijd de procedures van het onderhavige Verdrag in acht te worden genomen.

Het tweede lid houdt in dat andere personen of instellingen dan de bevoegde autoriteiten geen rechten aan het Verdrag kunnen ontlenen om informatie op te vragen, de inwinning van informatie te verhinderen of de wijze van uitvoering van het Verdrag aan te vechten. De laatste zinsnede van dit lid bevestigt dat het Verdrag geen inbreuk maakt op grondrechten, zoals het recht op toegang tot de rechter, zoals bedoeld in artikel 17 van de Nederlandse Grondwet.

Het derde lid geeft de gronden voor weigering van een verzoek. Een weigering kan gebaseerd zijn op overwegingen van staatsveiligheid of op een ander, essentieel algemeen belang (onderdeel a). Met onderdeel b kan worden voorkomen dat een eigen onderzoek van een aangezochte Staat zou worden doorkruist doordat aan een informatieverzoek zou moeten worden voldaan.

Artikel 4

In artikel 4 worden vormvoorschriften vermeld, waaraan een verzoek om bijstand dient te voldoen. Ten eerste dient het verzoek schriftelijk te worden ingediend en met redenen omkleed te zijn. Met het oog op een voldoende duidelijk en gespecificeerd verzoek om bijstand dient het verzoek ten minste alle informatie te bevatten die is opgenomen in het tweede lid van artikel 4.

Het derde lid voorziet in de mogelijkheid om van een spoedprocedure gebruik te maken.

Artikel 5

De uitvoering van verzoeken zal in overeenstemming met de wet van de aangezochte Staat geschieden. Dit brengt bij voorbeeld met zich dat, wanneer vanuit de Verenigde Staten om een verklaring van een persoon wordt verzocht, de Nederlandse autoriteit die persoon niet kan verplichten om de verklaring onder ede af te leggen. Wel is het zo dat het derde lid van dit artikel de mogelijkheid opent dat de informatie voor zover mogelijk wordt ingewonnen op een wijze die aan de procedures van de verzoekende autoriteit conformeert. Dit stelt laatstgenoemde

autoriteit in staat om doelmatig van de informatie gebruik te maken. Het vijfde lid voorziet erin dat een vertegenwoordiger van de verzoekende autoriteit aanwezig kan zijn wanneer uitvoering aan een verzoek wordt gegeven. In lijn met het beginsel dat het Verdrag geen extra-territoriale bevoegdheden toekent, kan zo'n vertegenwoordiger nooit zonder toestemming van de aangezochte autoriteit optreden.

Artikel 6

Dit artikel regelt het gebruik van de ingevolge dit Verdrag verkregen informatie in andere gevallen dan het doel welk is aangegeven in het verzoek om bijstand. De hoofdregel is dat de informatie uitsluitend gebruikt mag worden voor het aangegeven doel. Wil de verzoekende partij de verkregen informatie in een later stadium gebruiken in een strafzaak dan zal men hiervoor, ingevolge onderdeel a van dit artikel, van tevoren expliciete toestemming van de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat te hebben verkregen. In dit verband kan tevens worden verwezen naar het gestelde onder paragraaf 3 van het algemeen gedeelte. Onder b van dit artikel wordt voorzien in een regeling wanneer de verzoekende autoriteit de informatie wenst te gebruiken voor een ander doel dan is aangegeven in het oorspronkelijke bijstandsverzoek. De regeling komt erop neer dat de bevoegde autoriteit van de verzoekende Staat de bevoegde autoriteit van de aangezochte Staat hiervan in kennis stelt, alvorens de informatie voor een ander doel te gebruiken. Tegen dit gebruik kan slechts bezwaar worden gemaakt indien het alternatieve doel niet onder de reikwijdte van het Verdrag valt, danwel dat een van de weigeringsgronden van artikel 3, derde lid, van toepassing is. Op deze wijze wordt voorzien in een soepele, efficiënte regeling voor een alternatief gebruik van verstrekte informatie, terwijl de bevoegde autoriteit die de informatie heeft verstrekt evenwel zicht blijft houden op het gebruik van deze informatie en, indien het beoogde alternatieve gebruik van de informatie in een regulier bijstandsverzoek aanleiding zou geven om de bijstand te weigeren, ook in dit geval gebruik van de informatie voor dit alternatieve doel kan worden verhinderd.

Artikel 7

Informatie, welke wordt uitgewisseld ingevolge dit Verdrag, is in beginsel vertrouwelijk. Deze geheimhouding kan slechts met instemming van beide bevoegde autoriteiten worden opgeheven, mits de nationale wetgeving dit toelaat.

Dit uitgangspunt ligt ten grondslag aan vele nationale en internationale afspraken op het gebied van informatie-uitwisseling en de administratieve samenwerking. Voorts kan worden verwezen naar de relevante passage in het Algemeen gedeelte.

Artikel 8

Artikel 8 bepleit expliciet dat de onderlinge samenwerking in strafzaken uitsluitend beheerst blijft door het Verdrag tussen het Koninkrijk der Nederlanden en de VS aangaande wederzijdse hulp in strafzaken (12 juni 1981, Stb. 188). Voor zaken in de sfeer van het effectenverkeer, welke in Nederland strafbaar zijn gesteld in het Wetboek van Strafrecht, bij voorbeeld de artikelen 334 (koersmanipulatie), 335 (bedrog bij emissie) en 336 (publikatie van onware financiële stukken), blijft het rechtshulpverdrag in strafzaken in beginsel het geëigende instrument voor samenwerking terzake. De Nederlandse effectentoezichthouders hebben immers geen specifieke taak of bevoegdheid met betrekking tot de naleving van deze artikelen en een verzoek om informatie in verband

met dergelijke vergrijpen valt voor Nederland dan ook in principe buiten de reikwijdte van dit Verdrag. Hierbij past overigens een tweetal kanttekeningen. Ten eerste kunnen dergelijke overtredingen via een andere weg mogelijk enige raakvlakken hebben met de Wte en de Wtb, en dientengevolge met het onderhavige Verdrag, omdat de begrippen deskundigheid en de betrouwbaarheid van de ondertoezichtgestelden van wezenlijk belang zijn in deze wetten. Dit verband gaat overigens niet zover dat in het kader van een strafrechtelijk onderzoek naar deze delicten een administratief bijstandsverzoek ingevolge het onderhavige Verdrag kan worden gedaan.

Ten tweede wijzen wij er volledigheidshalve op dat uit de reikwijdte van het Verdrag volgt dat de Amerikaanse bevoegde autoriteiten evenwel een bijstandsverzoek met betrekking tot een onderzoek naar de gedragingen die vallen binnen de Nederlandse delictomschrijving kunnen doen indien deze gedragingen vallen onder de Amerikaanse toezichtswetgeving op effectengebied. Is dit het geval dan zijn de Nederlandse bevoegde autoriteiten in beginsel verplicht om aan het bijstandsverzoek gehoor te geven.

Het tweede lid geeft de mogelijkheid om eerder ingevolge het onderhavige Verdrag uitgewisselde informatie in een strafrechtelijke procedure te gebruiken. Deze verkregen informatie behoeft dan ook niet nogmaals via het strafrechtelijk rechtshulpverdrag te worden aangevraagd.

Artikel 9

In dit artikel is voorzien in een plicht om, indien daar reden voor is, te komen tot een evenwichtige kostenverdeling. Deze kostenverdeling kan zowel betrekking hebben op het totaal van de informatieverzoeken, alsmede op een concreet verzoek indien dit disproportioneel hoge kosten met zich brengt.

Artikel 10

De in dit artikel neergelegde consultatieperiode heeft tot gevolg dat de bevoegde autoriteiten elkaar zo volledig mogelijk op de hoogte houden van ontwikkelingen die van invloed zijn op de werking van het Verdrag. Aangezien het Verdrag niet bedoeld is om alle zaken die met de uitvoering verband houden uitputtend te regelen, staat het tweede lid de bevoegde autoriteiten toe om onderling maatregelen te treffen teneinde de gang van zaken in goede banen te leiden. Vanzelfsprekend kunnen deze maatregelen niet afwijken van de beginselen en procedures van het Verdrag.

Artikel 12

Gelet op de samenhang tussen dit Verdrag en de Wte en Wtb, die slechts voor Nederland zullen gelden, is de werking van het Verdrag voor wat het Koninkrijk betreft, tot het Rijk in Europa beperkt.

De Minister van Financiën,
W. Kok

De Minister van Buitenlandse Zaken,
H. van den Broek